

Tränings- och skrivarlägre på Lanzarote och Musselloppet är höjdpunkter för Lennart Brohed

Jag sitter här i grådiset i Lysekil och tänker tillbaka på den långa varma sommaren och minns särskilt två händelser: det fyra veckor långa tränings- och skrivarlägre på Lanzarote och sedan Musselloppet, Sveriges vackraste stadslopp.

Resultatet av lägre är den 11:e delen i serien En Göran Persson-deckare som jag just gett ut och en vacker Mussemedalj som hänger på väggen i arbetsrummet, som minne av genomfört lopp.

Musselloppet – Sveriges vackraste stadslopp

Klockan sex på lördagsmorgonen den 2 augusti, dagen för årets Mussellopp, var temperaturen 21 grader och natten hade varit tropisk. Täta besök vid termometern visade att den steg oroväckande snabbt. Halv två, då det var dags att ge sig iväg till startplatsen, visade den på 28 grader och luftfuktigheten var mycket hög. Det såg ut att bli en jobbig dag. Innanför Gullmarsvallens murar var det inte svalare. Skugga fanns i Anmälings- och Serveringstälten. Annars blomstrade familjelivet på fotbollsplanens gräs. Flera generationer satt på filter och umgicks innan start. Än så länge var startfällan tom och tid fanns för uppvärmning, som på sitt sätt kändes onödigt. För säkerhets skull blev det några rusher utmed ena långsidan.

Fem minuter kvar, förkunnade speakern, och alla drogs dit, efter att ha mjukat upp med gymna till musik. Dags för en sista kontroll att chipet satt rätt på högerskon. Främst ställde sig elitlöparna som tänkt sig avverka de fem kilometerna på 17 minuter eller mindre. Några sådana ambitioner fanns inte hos mig utan jag ställde mig bakerst. Det här var ju inte Vasaloppet, så om jag kände för att ta mig fram fortare fanns det plats att springa om.

Startkanonskottet fungerade inte men vi kom iväg ändå. Elitlöparna försvann snart i fjärran och sågs sen aldrig av, i varje fall inte av mig. Min taktik var att hålla en jämn låg fart, för att spara krafterna till den hemska backen i slutet. Redan på Bautastensstigen upp till Vikarvets museum hade jag, trots taktiken, passerat ett tiotal löpare och avancerade därmed till min glädje upp i fältet. Träningslägre på Lanzarote hade gett resultat. Andra hade valt ett annat sätt att löpa och sprang snabbt ett par hundra meter för att sen gå ett slag och vila upp sig. Det fungerade tydligen också. Förbi Curmans villor och utmed Södra hamnen gick det lätt. Backen uppför Fiskaregränden är inte så svår som den ser ut. Så kommer den också i början av loppet. Redan där hördes Arne Hegerfors kommentera. Utanför sin butik stod stadens bokhandlare Hasse Ekbrand själv och hejade på löparna vilket värmdde. Tvåkilometersmärket vid Apoteksgatan passerades i god ordning. Än hade inte svårigheterna börjat. Bansviksgatan är trevlig att springa på – gamla hus på båda sidor, lite slingrig och med en del utförslöpor.

Lång och krävande

Vändpunkten i Norra hamnen visar att det är tre kilometer kvar. Här börjar det bli segt. Hettan känns av på allvar och raksträckan till Gamlestan är lång och krävande. Solen steker obarmhärtigt. Det känns bättre igen att komma in i gränderna i Gamlestan och skuggan av husen ger lite svalka. På Gamla Strandgatan finns en vätskekontroll och lite längre fram erbjuds en dusch från en trädgårdsslang. Ett privat initiativ som många utnyttjade och uppskattade. Verkstadsgatan och rundningen av Boviks konservfabrik känns tung för nu närmar vi oss loppets värsta del när benen inte är så pigga längre, trots att vi nu bara har en knapp

kilometer kvar.

Framme vid mördarbacken vid Rinckenäsgymnasiet (kan ingen göra nåt åt den?). Hettan dallrar mellan bergväggen och skolans fasad. Luften står absolut stilla. Sedd nerifrån Verkstadsgatans blödande asfalt ser backen ut att slingra sig som en ovanligt brant alpväg och försvinna i soldiset. De första femtio meterna går någorlunda bra om man tar det lugnt, som jag gör. Inte ens det hjälper, när det brantar till ordentligt de sista 200 meterna till toppen. Svetten forsar utmed ryggen och pannan. På TV såg jag en tävling där deltagarna sprang uppför en slalombacke. De tyckte den var för brant! De bör inte ställa upp i Musselloppet. Efter loppet när jag beklagade mig över backen, påstod någon att den sista branten bara är tio meter, men han måste ha ovanligt kort minne. Hur som helst borde det funnits en vätskekontroll överst på kanten till stupet.

Att jag sprang hela sista backen straffade sig. Resten av loppet är försvunnet i en dimma. Bara vetskapen att det var en kort bit kvar höll mig igång. Donastigen kändes kilometerlång innan jag nådde den efterlängtdade nerförsbacken förbi träningsplanen. Sista biten gick utmed Gullmarsvallen och förbi Pinnevikens. Sen gällde det att med hjälp av de sista krafterna springa in på idrottsplatsen mot målet ett hundratal meter bort. En oändligt lång sträcka på kolstybbsbanan.

Efter målgången fick alla en finfin medalj att hänga på väggen. Den delades ut av de trevliga medarbetarna från arrangören Stångenäs AIS, som alltid gör ett strålande arbete med trafikvakter och andra som hjälpt löparna tillrätta. Tiden? Tyvärr inte under 30 minuter som var min målsättning. Det blir nog att göra ett nytt försök nästa år och beställa passande väder: vindstill, 18 grader och mulet.

Välförtjänta hyllningar

Halv sex var det prisutdelning i Stadsparken och jag gav mig dit för att ta en titt på fantomerna som vann. Därefter blev det underhållning av sånggruppen Timoteij.

Välförtjänta hyllningar av den talrika publiken fick vinnarna på 10 och fem kilometer samt bästa förening i Lysekils kommun. Men nog skulle det gå att göra en lite festligare prisutdelning? Varför inte en ceremoni med prispall för ettan, tvåan och trean i varje klass med kranskullor, prischeckar i jätteformat, blommor, fanfarer, hurrarop och annat. Varför inte också en åldersindelning på femkilometersloppet som på tiokilometer, med tillägg av en klass för deltagare födda 1944 eller tidigare. De tre främsta på båda sträckornas olika klasser kunde hyllas på podiet och få anspråkslösa priser. Förutsättningarna för tjuugoåringar jämfört med femtio-, sextio- och sjuttioåringar är helt olika, men prestationen kan vara lika stor. Också för att manifesteras att majoriteten av deltagarna är motionärer och att de, som jag, tycker att det är roligt att springa och inte är ute efter andra rekord än sina egna. Det minsta man kan begära är i alla fall en klass för författare 74+.

Lennart Brohed. 74